

Táltos paripa

Egyszer volt, hol nem volt, az Üveghegyen túl, az Óperenciás-tengeren innen, a Kerekerdő szélén terült el Bergengócia királysága. Boldogan éltek ott az emberek, hisz III. Bergengóc király igazságosan uralkodott, és szerette mindenki.

Egyszer a király sétált a kertjében és nem tudta eldönteni, hogy málnát vagy szedret tegyenek a királyfi születésnapjára. Már éppen mondta volna a választ, amikor arra repült egy sárkány és felkapta III. Bergengócot és eltűnt vele.

Jajveszékélés, sírás és szomorúság telepedett Bergengóciára. A legszomorúbb Benedek, a kiskirályfi volt. Kétségbeesve szaladt az istállóba, hogy felnyergelje kedvenc Szilaj nevű lovát.

- Ülj a hátamra édes gazdám, és egy cseppet se félj, nyomára akadunk annak a gonosz sárkánynak!

Szilaj nem egyszerű ló volt, hanem egy táltos paripa, aki tudott repülni.

Éppen egy sas mellett repültek el.

- Nem láttál erre egy sárkányt? – kérdezték tőle.
- Láttam, láttam, hogyne láttam volna! A Kristály-hegy felé repült, egy embert tartott a karmában. – felelte a sas.

Szilaj egyenesen a Kristály-hegyhez repült. Odaérve, leszálltak és meglátták a sárkányt. Benedek hirtelen előrántotta a kardját és egy szempillantás alatt levágta a sárkány fejét.

Édesapja, III. Bergengóc boldogan és büszkén ölelte magához a fiát.

Felültek Szilaj hátára és hazarepültek. Itt a vége, fuss el véle, Kerekerdő közepébe!